

Владика Кирило: Краљ Никола - чувар круне и носилац сабље Немањића

Епископ буеносајрески и јужно-централоноамерички г. Кирило служио је јутрос са свештенством у цркви Рождества Пресвете Богородице на цетињском Ћипусу Свету архијерејску литургију са парастосом краљу Николи Петровићу поводом стогодишњице његовог упокојења.

Након парастоса, Владика Кирило је рекао да је краљ Никола чувар круне и носилац сабље Немањића који је Зету оцртао као мјесте гдје је рођено “прво српско владарско дрво”.

“Од Јована Владимира до Ивана Црнојевића, о чему је пјеваоу својој Балканској царици. Цијелог свог вијека свијетлио је управо тај пут, а посебно лик Стефана Немање као објединитеља, као темељ наше државотворности. Њевово државотворно дјело је велико, што је посебно крунисано признањем Црне Горе на Берлинском конгресу као државе и једног од огњишта наше слободе у том тешком периоду отоманске окупације наших простора”, рекао је он.

Додао је да је Николино крубисање за краља 1910. године додатно увећало

углед наше државе и нашег народа у европским и свјетским размјерама.

“Удаја његових кћери у разне и знамените династије Карађорђевића, Романових, Савоја и других такође су биле значајне и показују карактеристику његове личности, његовог широког, обједињујућег срца у које је он смјестио сав словенски род, али и све европске народе”, рекао је Владика.

Владика Кирило је нагласио да му не можемо замјерити што је дуго владао.

“И што је у тој владавини имао аутократски период, када се морало владати на тај начин. У ратном вихору морало се знати ко и како наређује. А касније, када је већ помало грануло сунце слободе, када се почело полако помањати иза тих туча агарјанских које су нас биле притиснуле, он се, наравно, није могао снаћи у времену револуција. Зар се могло одржати краљевство Црне Горе, ако се тада уздрмало и моћно руско царство, а касније и југословенско краљевство? У тим новим идејама демократија краљ Никола колико је могао толико се и сналазио и учествова. Али, свакако да у том другом дијелу своје владавине претрпио је и сам и са својом породицом и извјесну дозу страдања и прогонства”, казао је Епископ буеносајрески.

По његовим ријечима, све то је било по дубљем промислу Божјем, прије свега о краљевом вјечном живљењу.

Говорећи о краљевом књижевном дјелу, Владика је истакао да је он у својим стиховима опјевао, између осталог и светородну лозу Немањића.

“Чијим идејама и дјелима се он 8и надахњивао. Наравно, надахњивао се и косовском идејом. Њом је, чини ми се, највише био надахнут захваљујући дјелу свог преходника и рођака Светог Петра Другог Његоша, Ловћенског Тајновидца, који је и дефинисао тај наш косовски завјет. На томе је и он био утемељен и то је исказао и кроз своје књижевно дјело”, истакао је Владика Кирило.

Владика је посебно нагласио да је краљ Никола био дубоко религиозан човјек.

“Он сам у неким својим писмима говори да је од младости желио да буде монах. Описује како у је негдје у Трсту, у школама у Француској пребивајући у цркви топио се од милине и због ријечи Божје плакао дуго. Свакако да то показује да је он дубоко у срцу примио вјеру коју су му усадили његови родитељи. Имао се од кога и научити – поред кивота Светог Петра Цетињскога, дјелом књижевним Владике Рада. До краја живота није га остављала та мисао о монаштву”, казао је Владика.

Та његова помисао о монаштву, као образу будућег живота је, по Владичиним ријечима показатељ да је он тиме одредио шта је био циљ његовог живота.

“Одредио је да му је главни циљ задобијање непролазних блага које чине царство христово. Све остало је подређено томе циљу. И заиста, оно што је

радио краљ Никола у животу било је подређено том циљу, а желио је да га, не само он достигне него и његов народ”, нагласио је Владика Кирило и додао да је једна од златних епоха црквеног градитељства након немањихког периода било Николино вријеме.

“Он је подигао или обновио око 300 храмова, од којих само четрнаест манастира. Њима је означавао границе Црне горе. Али, не само то, него је тиме хтио да је веже за небо и да свом народу да сигнале и симболе који га увијек опомињу на вјечне вриједности, на вјечни живот. Поштовао је Цркву, даривао цркве и манастире, био пријатељ и сарадник митрополитима његовог доба. Био је, ако и Митрополит Митрофан Бан један од главних заговорника обнављања Пећке Патријаршије. То показује у којој атмосфери су они радили и стварали – да је у основи свега увијек била обједињујућа идеја немањихка, прије свих Стефана Немње кога је он посебно обожавао и у својим пјесмама опјевавао”, објаснио је Владика Кирило.

Владика је подсјетио и на бригу краља Николе о косовско-метохијским светињама.

“Ослободивши Метохију предао је кључеве Дечана и Пећаршије Митрополиту Гаврилу Дожићу, кључеве који су се чували и сада се чувају у кивоту Светог Петра Цетињског. Ту његову идеју и тај његов пут свакако је слиједио и у наше дане и наш Митрополит Амфилохије, који је такође имао један надахнути и дивни говор на преносу његових земних остатака из Сан Рема”, казао је Владика и посебно истакао улогу у том чину тадашњег градоначелника Цетиња Јована Маркуша.

Додао је да је краљ Никола имао по људским слабостима и својих недостатака, због чега га критикују поједини историчари, као што је нпр. његов однос према Марку Миљанову.

“Међутим, њих двојица као добри људи и јунаци, сигурно су се нашли пред Богом и измирили и сада заједно славе Бога у непролазном Његовом Царству”, казао је Владика Кирило и изразио наду да ћемо, као што смо испунили краљев завјет да му се земни остаци врате у Отаџбину и сахране у родној грудима, тако испунити и завјет Петра Другог Ловћенског Тајновидца да опет засија златни крст на Ловћену.